fotbal

LA ORIZONT, RETURUL...

Rapid se află la vila Robinson...

Și Rapidul a luat calea Bucegilor! Alături de alte numeroase echipe din diviziile A și B ale campionatului nostru, formația giulești ană își continuă pregătirile, în vederea sezonului competițional de primăvară, în mediu montan. Plecați ieri la Predeal, rapidiștii și-au stabilit cartierul general la vila „Robinson". Așa după cum ne-a declarat fundașul central Motroc, fotbaliștii giulești sînt ferm hotărîți să depună toate eforturile pentru ca perioada de pregătire la munte — care va dura pînă la 26 ianuarie — să se soldeze cu un volum cît mai mare de acumulări, cu care să poată face față în condiții cît mai bune returului campionatului.

Deocamdată, clubul din Giulești n-a perfectat nici un turneu peste hotare. N-ar fi exclus ca, pînă la sfîrșit, Rapidul să rămînă pe loc, susținînd în primele zile din februarie meciuri amicale, de pregătire, cu echipe din țară.

Dinamo Bacău a plecat la Slănic Moldova

După experiențele fericite din alte ierni petrecute — cu folos — la Slănic Moldova, dinamoviștii băcăuani pleacă mîine în aceeași stațiune. Aici își vor realiza, fără îndoială, un dublu obiectiv: vor continua și își vor desăvîrși pregătirea fizică generală, concomitent cu recuperarea jucătorilor traumatizați în sezonul de toamnă.

★

După o vacanță de trei săptămîni, divizionara B, C.S.M. Sibiu, și-a reluat pregătirile în vederea returului campionatului. În urma unui riguros control medical, jucătorii echipei s-au reunit la 8 ianuarie în stațiunea Paltiniș, unde, sub conducerea profesorului de educație fizică Mircea Negru, efectuează prima parte a programului de pregătire, axată pe readaptarea la efort și pe îmbunătățirea condiției fizice.

Sînt prezenți la Păltiniș 17 jucători, între care două noi achiziții ale formației sibiene, **N. Dinu** și **I. Crețu**, transferați de la Elastic Sibiu și, respectiv, Șoimii Buzău.

Cu începere de la 16 ianuarie, pregătirile vor continua la Sibiu, sub conducerea antrenorului principal Iosif Ghierling.

ILIE IONESCU
coresp. principal

★

După obișnuitul examen în fața aparatelor medicale, fotbaliștii de la Minerul Baia Mare au trecut la pregătirea sezonului competițional de primăvară. Pentru început, condițiile sînt destul de grele (vineri, termometrul a arătat —15 grade), dar elevii antrenorului Constantin Voroncovschi au dovedit de la primele contacte cu balonul multă poftă de joc și de... joacă. Deși abia au început pregătirile, fotbaliștii băimăreni au ajuns la antrenamente de durată între 90—150 de minute.

LUDOVIC CHIRA —
coresp.

★

Antrenorul Viorel Simina (jucător 12 ani la C.F.R. Pașcani) a început la 7 ianuarie pregătirile la echipa pe care n-a părăsit-o niciînd. Ajungînd la concluzia că slabele rezultate din prima parte a campionatului sînt, în mare măsură, consecința unui lot necorespunzător, antrenorul păscănean și-a alcătuit un lot considerabil întinerit, alcătuit din **Ionescu, Kovalik**-portari, **Rusu, Blejușcă, Cosma, Mag, Rișniță, Rozorea**-fundași, **Drăgan, Hrițcu, Munteanu**-mijlocași, **Bejan, Fătu, Marinescu, Ciupa, Oblincescu, Suciu** — înaintași.

CONSTANTIN ENEA —
coresp.

FRUNTAȘE ALE DIVIZIEI C

ȘTIINȚA PETROȘENI (seria a VI-a)

Datorită unui gol marcat în plus față de a doua clasată, Metalul Copșa Mică, Știința Petroșeni a devenit cap de serie la încheierea turului. Se poate spune că în nici una din cele opt serii ale diviziei C nu se dă o luptă mai strînsă în fruntea clasamentului, ca în seria a VI-a. Echipele de pe locurile 1—6 sînt de valori sensibil egale, între prima și cea de a VI-a clasată nefiind o distanță mai mare decît de 2 p. Primele trei echipe — Știința Petroșeni, Metalul Copșa Mică și Aurul Zlatna — au totalizat fiecare cîte 19 puncte și sînt departajate prin golaveraj: 23—11, 28—17 și, respectiv, 23—16. Două dintre fruntașele seriei, Victoria Călan și A.S.A. Sibiu, care s-au aflat în fruntea clasamentului 5, respectiv, 7 etape și aveau pretenții la locurile 1—2 la jumătatea campionatului, se găsesc acum pe pozițiile 4 (Călan) și 5 (Sibiu).

Echipa studenților din Valea Jiului a avut un finiș puternic, care a adus-o pe primul loc. În ultimele cinci meciuri Știința a obținut 8 puncte, realizînd două meciuri nule (la Deva cu Mureșul 0—0 și la Călan cu Victoria tot 0—0) și întrecînd la Luduș pe Mureșul, și la Petroșeni pe Minerul Ghelar și Aurul Brad. În cele 15 etape Știința a suferit trei înfrîngeri în partidele cu Arieșul Cîmpia Turzii (0—1), A.S.A. Sibiu (0—2) — în deplasare și Aurul Zlatna (1—2) — acasă. Despre jocul echipei se poate spune că este destul de spectaculos. Studenții nu abuzează de apărare supranumerică nici în partidele din deplasare. Cel mai eficace înaintaș a fost Răsădeanu, care a înscris 6 goluri. Fiind vorba de o echipă de studenți, ar trebui amintit de tinerețea ei. Dar nu e cazul. Vîrsta medie se ridică la 24,3 ani, datorită celor 5 jucători de peste 30 de ani care fac parte din lot.

De pregătirea echipei se ocupă cu multă tragere de inimă profesorul *Gheorghe Irimie*, asistent la Institutul de mine din Petroșeni. Condițiile materiale ale echipei sînt mulțumitoare. Jucătorii au la dispoziție echipament și materiale suficiente și teren corespunzător pentru antrenament (la Petrila) și jocuri oficiale (stadionul Jiul din Petroșeni). Trebuie să remarcăm faptul că jucătorii Științei au o comportare pe deplin sportivă la meciuri (în tur n-a fost eliminat nici unul dintre ei).

Iată lotul cu care Știința Petroșeni a încheiat prima jumătate a competiției și care va fi folosit și în retur: *Marincan* (student, 18 ani), *Martinescu* (student, 21), *Păsculescu* (inginer, 27), *Popovici* (student, 20), *Izvernaru* (student, 24), *Constantinescu* (student, 30), *Tudor* (student, 22), *Varhonic* (student, 31), *Munteanu* (student, 30), *Bulbucan* (student, 31), *Stir* (student, 24), *David* (elev, 17), *Bălăneanu* (student, 24), *Mercureanu* (student, 30), *Matei* (student, 19), *Răsădeanu* (student, 28), *Stănescu* (student, 22), *Făgaș* (student, 20), *Marcu* (student, 24) și *Tugeanu* (student, 26).

S. BĂLOI
corespondent principal

SITUAȚIA
PRIMELOR 6 ECHIPE
ÎN CLASAMENT

1. Știința Petroșeni 15 7 5 3 23—11 19
2. Metalul Copșa M. 15 7 5 3 28—17 19
3. Aurul Zlatna 15 8 3 4 23—16 19
4. Victoria Călan 15 8 2 5 30—20 18
5. A.S.A. Sibiu 15 7 4 4 23—14 18
6. Mureșul Deva 15 7 3 5 18—18 17

LOTO-PRONOSPORT

LISTA CIȘTIGATORILOR DE EXCURSII ATRIBUITE LA CONCURSUL SPECIAL PRONOEXPRES DIN 1 IANUARIE 1969 (40 EXCURSII ÎN BULGARIA, „NISIPURILE DE AUR")

1. Ștefan Pop, com. Copalnic, jud. Maramureș; 2. Gheorghe Donțu — Feteșți; 3. Nicolaie Chiriță — Brăila; 4. Ion Stanciu — Alexandria; 5. Nicolaie Gheorghe — Ploiești; 6. Constantin Ionescu, com. Vărbilău, jud. Prahova; 7. Ion State — Cîmpina; 8. Mustafa Bana — Brăila; 9. Niță Pantea — Pitești; 10. Dumitru Monea — București; 11. Elena Zaricovschi — Pitești; 12. Gheorghe Curecheru, com. Tifești, jud. Vrancea; 13. Aurel Breniuc — Suceava; 14. Ștefan Ladislav Gall — Gheorghieni, jud. Harghita; 15. Ion Ionescu — București; 16. Pavel Moldovan, com. Mostia, jud. Sibiu; 17. Vasile Popa, com. Copăceni, jud. Cluj; 18. Gheorghe Petrache — București; 19. Carol Teodorescu — București; 20. Gheorghe Banas — Galați; 21. Ion Nägele, com. Gurahonț, jud. Arad; 22. Gheorghe Bud — Satu Mare; 23. Ana Mihail — București; 24. Iulia Haberland — Oradea; 25 Gheorghe Pantazi, com. Domnești, jud. Argeș; 26. Gabriel Oprea — București; 27 Nicolae Anghel, com. Filipeștii de Pădure, jud. Prahova; 28. Zanfir Iosipescu — București; 29. Constantin Soare, com. Budești, jud. Vîlcea; 30. Deszo Kovacs — Tg. Secuiesc, jud. Covasna; 31. Crișan Cornea, com. Livezeni, jud. Hunedoara; 32. Gheorghe Voicu, com. Bildana, sat. Tărtășești, jud. Ilfov; 33. Iulian Ștefan — București; 34. Lucian Cipere — București; 35. Tiberiu Naghi, com. Tușnad-Băi, jud. Harghita; 36. Vasile Craiu — Turda; 37. Alexandru Naghy — Arad; 38. Elena Salagian — Petroșeni; 39. Dumitru Basalic — Galați; 40. Ștefan Gănescu — București.

PRONOEXPRES

PREMIILE CONCURSULUI nr. 2 DIN 8 IANUARIE 1969

EXTRAGEREA I

Categoria I: 3,5 variante a 32.024 lei

Categoria a II-a: 227,0 variante a 493 lei

Categoria a III-a: 3 543,0 variante a 31 lei.

EXTRAGEREA a II-a

Categoria A 2,5 variante a 36.602 lei

Categoria B 224,5 variante a 407 lei

Categoria C 3 693,5 variante a 24 lei

OMUL SFINȚEȘTE LOCUL

Să ne întoarcem cu cîțiva ani în urmă. Nu prea mulți. În orașul Ploiești, leagăn al multor sportivi de valoare, activitatea din domeniul natației constituia o mare necunoscută. În ciuda existenței unui material uman cu remarcabile posibilități (vezi cazul lui Marian Slavic, care după ce a fost transferat la clubul Steaua, cu un antrenament mai intens de numai cîteva luni, a ajuns recordman și campion al țării); în ciuda unei baze materiale — aproape 20 de piscine descoperite — unice, în felul ei, în întreaga țară.

Ne amintim și de numeroasele pelerinaje pe care tineri sau mai vîrstnici specialiști (mai mult sau mai puțin) le-au făcut la porțile acestei adevărate mine cu incalculabile resurse nefolosite. Dar au venit, au văzut și... au plecat, fără să fi avut curajul, tăria de a lupta cu greutățile inerente oricărui început. Nici federația de specialitate nu încercase să pună piciorul în prag în acest centru, aflat la numai 60 km de capitala țării, unde evident ar fi putut apare numeroase talente care, bine îndrumate, s-ar fi lansat cu ușurință pe pista afirmării.

Anii treceau și povestea natației ploiestene (dacă poate fi numită așa) se transformase într-un basm cu cocoșul roșu, intrat pînă și în atenția umoriștilor de la Urzica. Și poate că și astăzi bazinele petroliștilor ar mai fi constituit un subiect gras pentru foiletoniști dacă...

Din toamna anului 1966, la sediul clubului Petrolul, erau semnate actele de angajare ale soților Anca și Mihai Mitrofan. Nume cu rezonanță în natația românească, care într-un palmares al familiei cumulează cîteva zeci de recorduri și titluri de campioni ai României. Părăsiseră cu bună voie o situație materială mai mult decît mulțumitoare, și o secție (a Clubului sportiv școlar) unde cunoscuseră — ca antrenori sau sportivi — nenumărate satisfacții, pentru a se angaja într-o veritabilă muncă de pionierat.

Moștenirea dobîndită a fost aproape egală cu zero. Nici condițiile de instruire, mai întîi, și apoi de pregătire ale micuților înotători nu le puteau conferi mai multă liniște. Luni în șir le-a fost necesară multă luciditate și răbdare pentru a parcurge majoritatea școlilor (copiii nu veneau singuri la bazin), pentru a bate cu insistență la multe uși zăvorîte de impasibilitate și lipsă de interes, pînă și-au văzut primele încercări ale unei activități organizate intrate pe făgașul normal. Momentele de cumpănă, generate de obstacole mai mult sau mai puțin obiective i-au dus adesea în pragul renunțării. Dar ambiția lor s-a dovedit mai puternică. Aveau deja o responsabilitate — chiar și față de noii elevi, care se inițiau în tainele acestui sport — și nu mai puteau da înapoi fără să părăsească scena cu capul plecat. Și Mihai Mitrofan nu era omul acela; învingător sau învins, în anii în care remarcabilul nostru brasist juca un rol de prima mînă în activitatea competițională din țară și de peste hotare, el a părăsit întotdeauna piscina cu simțul datoriei împlinite. Iar soția sa s-a dovedit, în permanență, nu numai un apropiat tovarăș de viață, dar și vajnicul său susținător.

Munca lor plină de dăruire, pasionantă, a avut ecou în orașul aurului negru. Se formase un nucleu și primele rezultate încurajatoare (locuri pe podiumul de premiere la „națională-le" copiilor, după mai puțin de un an de activitate, care au venit neașteptat de repede), au avut darul să răscolească opinia locală, să rețină atenția.

Germenii noului începuseră să prindă rădăcini. De un inestimabil sprijin s-a dovedit pentru întreaga activitate darea în folosință a frumoasei piscine acoperite, care a asigurat tandemului Mitrofan continuitate în muncă și posibilități de trecere la un antrenament apropiat de cerințele moderne. Rezultatul? În al doilea an de activitate, tinerii înotători ploiești au adus clubului Petrolul primele titluri de campioni și chiar recorduri naționale. Printre autorii acestui spectaculos salt: Daniela Coica, Dragoș Aldea, Adrian Popovici, Constantin Mandache.

Minunea a fost posibilă, așadar, și la Ploiești și, de ce nu ar fi chiar și în alte orașe, unde există posibilități de practicare a înotului. Mai greu este să întîlnim oameni ca soții Mitrofan. Poate — totuși — că exemplul lor nu va rămîne fără ecou...

Ad. VASILIU

MEXICO 68
COMENTARII OLIMPICE

TURNEUL DE FOTBAL

• Victorie a fotbalului european • Finală de... pomină • Japonia — marea surpriză a turneului • Reprezentativa „mozaic" a Cehoslovaciei... • Mexicanii n-au știut să piardă?

VĂZUT DE LA... DISTANȚĂ

Desfășurat după încetățenita formulă a finalelor Campionatului Mondial — 4 grupe a cîte 4 echipe, urmate de jocuri eliminatorii între primele două clasate în fiecare grupă — turneul olimpic de fotbal a suscitat un interes deosebit, deopotrivă pentru publicul local (cifra spectatorilor care au urmărit meciurile de fotbal a depășit jumătate de milion, fiind — împotriva așteptărilor — mult superioară celeia reprezentînd asistența la atletism, sportul nr. 1 al Olimpiadei de la Mexico), cît și pentru întreaga opinie publică sportivă. Interes explicabil pe de o parte prin aceea că mexicanii, înflăcărați iubitori ai jocului cu balonul rotund, își puneau mari speranțe în dobîndirea unei medalii la „sportul-rege" și pe de alta în faptul că turneul olimpic de la Mexico reprezenta pentru F.I.F.A. și, implicit, pentru amatorii de fotbal de pretutindeni o excelentă ocazie în a verifica potențialul organizatoric și condițiile biologice oferite de țara care va găzdui, peste doi ani, cea de a IX-a ediție a Campionatului Mondial.

Atingînd numai în treacăt fațeta organizatorică a turneului, trebuie să remarcăm că, cu excepția laturii strict pecuniare (încasările au depășit cu mult cota previzibilă), organizarea tehnică a creat multe neajunsuri și chiar nemulțumiri unora dintre echipe (deficiența nr. 1 fiind marea distanță dintre orașele în care aceeași formație urma să susțină jocuri în două zile consecutive), ceea ce a condus la o surprinzătoare alcătuire a comisiei de organizare a C.M. din 1970, comisie care include — contrar uzanțelor — alături de S. Rous, Granatkin, dr. Barassi, Andreevici și alți membri F.I.F.A. consacrați, un SINGUR reprezentant al țării gazdă, dr. Canedo!

Tot prin prisma marelui eveniment fotbalistic din anul 1970 trebuie privită și problema aclimatizării fotbaliștilor, care fără să fie de importanță definitivă, ca în cazul atletismului, de exemplu, preocupă în mare măsură pe toți viitorii participanți la C.M.

Deși, în general altitudinea n-a constituit un impediment pentru jucătorii prezenți la turneul final din Mexic (ceea ce concordă cu declarațiile managerului englez Sir Alf Ramsey, antrenorul campionilor lumii care este adeptul opiniei că elementul altitudine nu va avea nici un fel de repercusiuni asupra buneidesfășurări a finalelor C.M.), se pot aduce, se pare, și cîteva contraargumente: finalurile de meci, sufocate, ale gazdelor care, în ciuda unui antrenament asiduu pe toate stadioanele incluse în circuitul olimpic (cu cîteva săptămîni înaintea deschiderii Jocurilor, fotbaliștii mexicani au zăbovit pe fiecare gazon în parte, procedînd la antrenamente de acomodare cu caracteristicile fiecăruia), nu au reușit să înscrie nici un gol între minutele 60 și 90 ale tuturor partidelor disputate!; brusca „cădere" a japonezilor care, după un joc strălucit contra Franței (3—1), desfășurat pe un stadion de altitudine scăzută, au capotat lamentabil (0—5) a doua zi în fața Ungariei, pe cel mai înalt stadion al Mexicului, stadionul „Aztec".

Evident, aceste probleme vor constitui încă mult timp subiect de discuție pentru cei interesați de „soarta" turneului final C.M din 1970 și este chiar improbabil că se va ajunge prea curînd (sau vreodată) la o comuniune de păreri. Să lăsăm, însă, aceste probleme adiacente și să încercăm o scurtă retrospectivă a turneului olimpic, începînd chiar cu ultimul act al lui: finala.

O FINALĂ FĂRĂ... INTERVIURI

Confirmînd așteptările, dubla campioană olimpică de la Helsinki și Tokio, formația Ungariei, și solida echipă a Bulgariei s-au calificat, nu fără emoții, în finala Jocurilor ediția '68. Facem această afirmație — nu fără emoții — ținînd seama de surprinzătorul „draw" al maghiarilor în serii (2—2 cu Ghana) și de șansa jucătorilor bulgari calificați în semifinală datorită unui... pesetas!

La sfîrșitul prelungirilor meciului dintre Bulgaria și Israel, tabela de marcaj arăta un rezultat nedecis, 1—1, apelîndu-se fortuit la tragerea la sorți. Fortuna a zîmbit bulgarilor, care s-au văzut astfel calificați mai departe în finală, unde au cedat cu 1—4 (1—2) echipei Ungariei, la capătul unui meci dramatic, mai puțin prin fazele de fotbal (rare, în special în repriza secundă), cît, mai ales, prin numărul... eliminărilor de pe teren.

Arbitrul mexican, de origine italiană, **Diego de Leo**, preferat chiar cunoscutului Lo Bello, a dictat în această partidă nu mai puțin de patru eliminări — bulgarii Dimitrov, Ivkov, Kristov și maghiarul Juhasz — jucînd, după cum apreciază tot comentatorii prezenți la Olimpiadă, rolul nr. 1 în această finală, pe care trimisul special al ziarului italian „Gazetta dello sport" o caracterizează drept **„nedemnă de un cadru sportiv și cu atît mai mult de o Olimpiadă".**

La rîndul său, **Tony Arbona**, trimisul special al cunoscutului ziar francez „l'Equipe" exclama cu părere de rău în cronica sa transmisă de la Ciudad de Mexico: **„Ce păcat că apoteoza turneului final s-a terminat atît de sordid!"**

Deși la sfîrșitul meciului spiritele s-au calmat — unul dintre conducătorii bulgari, K. Stoicev, înmînînd noilor campioni olimpici medaliile de aur — fotbaliștii bulgari au refuzat categoric orice invitație a presei de a face declarații. De asemenea, obligat la tăcere s-a văzut și arbitrul de Leo, căruia un reprezentant F.I.F.A., M. Aston, sosit special la cabină sub protecția poliției, imediat după fluierul final, i-a interzis orice fel de declarație.

Gazetarii au fost, într-un fel, salvați de antrenorul maghiar **Karoly Lakat** care, mulțumit că a reușit să aducă din nou țării sale medalia de aur, s-a dovedit mai locvace. Declarația sa, unică în această finală fără... declarații, sublinia că **„veți vedea, la viitorul campionat mondial că echipa maghiară va cuprinde cel puțin cinci jucători din cei care au jucat astăzi"...**

Întrebat în continuare la care anume jucători se gîndește, antrenorul noilor campioni olimpici a revenit la tăcerea generală, refuzînd să dea vreun indiciu suplimentar.

Lăsînd deoparte peripețiile acestei finale, să încercăm să precizăm că prezența Ungariei și a Bulgariei în meciul ultim al turneului olimpic de fotbal reprezintă o nouă victorie în arena mondială a fotbalului european.

O victorie a fotbalului mai REALIST, a echipelor cu o apărare „betonată", de obicei cu „libero", a echipelor care îmbină tehnica cu forța fizică sub imperativul unui angajament fizic total. În același timp, o înfrîngere a romantismului sud-american, a jocului cu atribute exclusiv tehnice, destinate exclusiv spectacolului, propagat de școala sud-americană.

Dovezi? Lipsa vreunei formații sud-americane pe podium (în ciuda unor condiții specifice de pregătire, incontestabil mai apropiate de cele din Mexic decît în cazul echipelor europene), necalificarea, din serii, a Braziliei, autoarea unui dificil 3—3 cu necunoscuta echipă a Nigeriei!

Fragilele înaintări sud-americane n-au făcut față nici în Mexic, la fel ca la ultimele campionate mondiale de altfel, apărărilor europene solide, practicante ale unui marcaj individual strict și „drama" Braziliei de la C.M. de la Londra s-a găsit amplificată la Ciudad de Mexico la nivelul întregului continent...

S-a jucat în Mexic pentru rezultat, înainte de toate, și cei care au știut s-o facă mai bine au fost, și de data aceasta, europenii...

SURPRIZE PLĂCUTE ȘI DECEPȚII

Toți comentatorii de fotbal prezenți la Olimpiadă se află la unison — rară avis! — în a afirma că la actualele Jocuri echipa de fotbal a Japoniei a realizat în rîndul spectatorilor și specialiștilor o surpriză de proporțiile aceleia furnizată de reprezentativa R.P.D. Coreene la C.M. din Anglia, cînd a reușit senzaționala eliminare a celebrei „squadra azzura" lui Domenghini, Mazzolla, Guarneri, Facchetti și compania.

Cu excepția unui accident (0—5 cu Ungaria) și a unui merituos 0—0 cu Spania (cîștigătoarea grupei B), echipa Japoniei a cucerit la Mexic numai victorii, practicînd un fotbal de bună calitate, în special în meciurile cu Franța și Mexic — considerate printre cele mai spectaculoase din aria întregului turneu final. Se pare că în insulele nipone au început să se arate primele roade ale obstinatei munci de școlarizare și perfecționare a fotbalului, muncă depusă de cîțiva ani de antrenorii europeni și îmbinată cu dese și prelungite turnee în străinătate, urmate de perioade de „distilare" a învățămintelor culese.

Prin ce au impresionat japonezii la Olimpiadă? Să dăm mai bine cuvîntul unui martor ocular, **G. Aleksandrowicz**, redactor al ziarului polonez „Przeglad Sportowy": **„Japonezii au compensat lipsurile lor fizice și, în primul rînd, statura scundă, printr-o mobilitate deosebită, printr-un joc precis, cu pase pe jos, aplicat consecvent și subordonat unei remarcabile discipline tactice, bazată pe calitățile deosebite ale unor jucători, vedete în înțelesul bun al cuvîntului".**

Vedetele team-ului japonez, cei **„3 K"**, au constituit factorul decisiv al victoriilor nipone. Este vorba de fundașul central Kamata, socotit ca posesor al unei detente incredibile, de atacanții Katayama și Kamamoto, ultimul fiind golgeterul turneului olimpic (cu 7 goluri) și semnatarul celor 2 goluri care au consfințit eliminarea gazdelor din competiție.

Părăsind sfera surprizelor plăcute, nu înainte de a pomeni cîteva cuvinte despre Ghana, acreditată cu un valoros 2—2 în fața campioanei olimpice, să zăbovim asupra deceptiilor turneului. În primul rînd, Mexicul. Formația țării gazdă a început în forță și, ajutată de încurajările unor înflăcărați suporteri, se părea că va juca un rol de seamă în cucerirea unei medalii, cu atît mai mult cu cît jocul robust, în viteză al mexicanilor nu se anunța de bun augur pentru celelalte competitoare. După un neașteptat 1—4 cu Franța, în serii (cel mai bun meci al reprezentanților „cocoșului galic" din întreg turneul), victoria cu 2—0 în fața Spaniei le dăduse noi speranțe mexicanilor. Dar debutul ex abrupto al bulgarilor din semifinale — 2—0 în min. 6, prin golurile marcate de Jekov și Kristov — a însemnat prima mare deziluzie pentru suporterii mexicani. S-a văzut că echipa nu este pregătită moralicește și, într-adevăr, prezența gazdelor în meciul pentru locurile 3—4 cu Japonia, avea să fie o simplă formalitate...

Au rămas astfel neconfirmate dorințele gazetarilor mexicani care scriau înaintea meciului acordînd „o medalie la fotbal valorează cît 10 medalii la jahting sau călărie..."

Unul dintre observatorii sovietici ai turneului, **Ghenadi Radciuk**, sublinia că înfrîngerea mexicanilor s-ar datora înainte de toate faptului că **„ei au crezut prea mult în rolul lor de favoriți, neputînd să-și închipuie nici o clipă că există posibilitatea de a pierde vreun meci. Apoi, nu și-au mai revenit din șocul primului eșec".** Cauzele par însă, mult mai complexe...

A doua mare deziluzie a Olimpiadei a constituit-o reprezentativa Cehoslovaciei, care se bucura de un deosebit renume pe continentul american după calificarea în finala chiliană a C.M. Dar Cehoslovacia, echipa care eliminase categoric (3—0) puternica reprezentativă a U.R.S.S.-ului din drumul spre podișurile Yukatanului, a fost la Mexic de nerecunoscut, fiind ținută în șah de Guatemala (1—1) și trăind neputința de a depăși granița seriei. Victoria cu 8—0 în fața Laosului, cea mai mare diferență de scor din întreg turneul nu a putut să estompeze o evoluție cenușie a unui fotbal care a urcat, totuși, pe culmi înalte.

Apreciind modul în care a fost alcătuită reprezentativa Cehoslovaciei considerăm — aceasta este opinia noastră — că ea nici nu putea da un randament superior, fiindcă cei 16 jucători prezenți la Mexico proveneau de la... 16 echipe divizionare!? Într-adevăr, socotind probabil că turneul olimpic nu prezintă o importanță deosebită, conducătorii federației cehoslovace au hotărît disputarea neîntreruptă a competițiilor interne și în primul rînd a campionatului pe întreaga perioadă a desfășurării J.O. (ceea ce nu s-a întîmplat în Ungaria și Bulgaria). Pentru a păstra însă echipelor șanse egale în lupta pentru titlul de campioană națională, federația cehoslovacă de fotbal a dispus formarea echipei olimpice din jucători „oferiți" de... fiecare echipă divizionară! În aceste condiții, evident, era greu să soliciți rezultate unei echipe atît de „mozaicate"...

Nu putem încheia acest capitol fără a include și echipa Franței, prezentată de unii, în mod fantezist, înainte de J.O. ca una dintre favorite. Trebuie spus, însă, că trimiterea unei echipe de amatori dintr-o țară în care nici fotbalul profesionist nu se mai bucură de rezultate de prestigiu, limitase, din start, șansele francezilor la vreo medalie. Era greu de crezut — și realitatea a confirmat-o — că francezii, în ciuda excelentului joc al mulatrului Kanyan, vor putea ține pasul cu rutinatele echipe ale Ungariei sau Bulgariei, de exemplu, formate din jucători care au mult mai bune condiții de pregătire.

Este, desigur, o clauză (aceea a participării) asupra căreia organizatorii viitoarelor turnee olimpice vor trebui să mai reflecteze pentru ca spiritul de echitate propriu ideii olimpice, să domnească în toate compartimentele Jocurilor...

Imagine din meciul Franța — Mexic, considerat ca una dintre cele mai spectaculoase partide ale turneului... Horlaville, unul dintre cei mai buni atacanți francezi, trece în dribling spre poarta mexicană, asistat de coechipierul său Kanyan. Presa franceză scria că scorul cel mai fidel al partidei ar fi fost 6—5 pentru Franța...

ÎN LOC DE CONCLUZII

Sîntem de părere că nu se poate solicita — și nici nu o vom face — ca un turneu olimpic de fotbal să prezinte calități similare (sub aspect tactic, tehnic și spectacular) unui turneu final al campionatelor mondiale. El n-a reușit acest lucru la nici una dintre ultimele ediții ale J.O. și probabil, nici de-acum înainte nu va reuși s-o facă...

Am încercat, grosso modo, o analiză a turneului propriu-zis, făcută cu ochiul observatorului de la distanță și marcată de tristețea de a nu putea să consemnăm nici un rînd despre prezența românească.

Fără a pune în discuție utilitatea turneului, trebuie spus că actualul sistem de calificare la Jocurile Olimpice, sistem introdus de Stanley Rous, preconizează aducerea la această întrecere a unui număr egal de reprezentante ale tuturor continentelor, indiferent de nivelul de dezvoltare al fotbalului în țările respective — ceea ce conduce la prezențe formale (Laos, Salvador, Guineea etc.) și scade din atractivitatea competiției însăși. Reversul medaliei, însă, oferă posibilități sporite soccerului din aceste țări de a veni în contact direct cu formații net superioare ca experiență și tradiție, creîndu-se astfel, prin forța exemplului, condițiile unei răspîndiri mai rapide a acestui sport în toate colțurile lumii.

La urma urmei, Jocurile Olimpice reprezintă, înainte de toate o sărbătoare mondială a tineretului și mai puțin — de ce n-am recunoaște-o? — un prilej de îmbogățire a arsenalului fotbalistic în multiplele lui aspecte.

Exemplul Japoniei ni se pare eficient...

Și dacă observatorii F.I.F.A. erau aprioric convinși că nivelul spectacular al turneului nu se va putea, în nici un fel, compara cu cel de la mondiale, de ce ne-am fi așteptat noi la mai mult?

Ovidiu IOANIȚOAIA

Arbitrul mexican Diego de Leo, „eroul" nr. 1 al finalei olimpice, în acțiune... Arbitrul care nu s-a sfiit să invite la cabină trei jucători bulgari, în numai trei minute, elimină în acest moment un jucător maghiar... Poate, pentru compensație...